

Son Dem

– Ene Araf · 05 Aralık 2013

kimseyi tanıyamıyoruz artık bıraktığımız son demlerde bu yüzden bir yarımız biraz da eksik
'evet' kelimesinin hep bir adım gerisinden geliyor yüreklerimiz

simsiyah bir ünlem gibi, sözlerimizin sonları asmak istiyorum kör düşüncelerimi köhne duvarlara
fakat boşuna ne yapsam beyhude çünkü bilirim hiçbir şey yokken var olmuyor bazı renksiz
hayallerde adım kaldı heveslerim ise yorgun yüreklerde aslında aklım da en çok adına takıldı kaldı durdu
yordum zamanı ve ruhumu

sonra zaman hesap sordu bedenime çizdi bozdu gamzelerimi zaman kök saldı içimde içimi yiyip bitiren
kanser gibi yordu beni her nefeste intikam alır gibi derler ki insan ölünce ancak unutturmuş yüreğine
işlenen sancıyı unutmak için mi, ölmeli yoksa ölmek için mi unutmalı insan kendi sancısına mı yenik
düşer...?

Ruken